

20/1

Rasproblemet

belystes på söndagen i föredrag och debatter som anordnades på Medborgarhuset av skilda organisationer. Uppseendeväckande är att man från sydafrikanska beskickningen till Lesökarna utdelade ett par broschyrer i stencil, som tydligen avsåg att möta den kritik av den nationalistiska raspolitiken som väntades — och kom — från kyrkoherde Gunnar Helander. Vad som främst bör påpekas är att de utdelade papperen präglas av ovederhäftighet och förljugenhet. Ingenting om att förtrycket av de icke-vita raser är från år blivit hårdare, att rösträtt vid allmänna val berövats även de blandrasiga, att segregationen genomförts i alla detaljer, att massor av svarta drivits bort från sina bostäder, att negrerna — minst 70 procent av befolkningen — får besitta blott 13 procent av landet, att en stark opposition mot denna i samtiden enastående raspolitik framträtt både bland de undertryckta och bland de vita. I Sydafrika skryter man på officiellt håll med denna politik, med befästandet av det vita väldet, i Sverige låtsas sydafrikanska beskickningen som om den inte existerade. Det vore anständigare om de sydafrikanska diplomaterna mötte upp till öppen debatt i stället för att söka drika sin lögnaktiga propaganda i dessa former.

20/1

95

Paul Robeson

framföres stundom i Sverige — liksom naturligtvis i Ryssland — som representant för negrerna i USA, som målsman för en illa behandlad ras, inte ett revolutionärt parti. Det är just vad Robesons egen propaganda går ut på, det är därför den är farlig. I själva verket förhåller det sig inte alls så. "Skrapa på negern, så kommer kommunisten fram" — det är Robesons hudfärg som gör honom till en effektiv kommunistisk agitator. Han företräder inte de amerikanska negrerna, som — enligt vad en rad undersökningar visar — till försvinnande ringa del sympatiserar med kommunismen, även då de med all kraft strider för sin likställighet. Denne internationelle och högst framstående artist skadar i själva verket negrernas sak, dels genom sina ovederhäftiga skildringar, dels genom att han stimulerar de vita amerikanska reaktionärens propaganda — denna söker framställa negrernas frihetskamp och den amerikanska unionens liberala politik som ett resultat av kommunistisk infiltration. Det är blott kommunismen och okunnigheten som gagnas av Robesons verksamhet.